

Muzeji i radnici: pregovaranja o industrijskoj kulturnoj baštini na prostoru bivše Jugoslavije

SAŽETAK

Nakon dvaju desetljeća odbacivanja i delegitimizacije socijalističkog nasljeđa u državama sljednicama Jugoslavije vidljivi su sve veći naponi da se određeni aspekti povijesti industrijskog rada u socijalizmu interpretiraju kao kulturna baština i “muzealiziraju”. Članak se bavi napetostima, dvojabama i političkim implikacijama da je ono što se danas predstavlja industrijskim nasljeđem još uvijek dio proživljenog iskustva nekoliko naraštaja na prostoru bivše Jugoslavije. Pri tome smatram ključnim pitanje predstavljanja socijalističkog industrijskog rada, odnosno koliko je prostora u muzejskim narativima dano članovima (nekadašnjih) radničkih zajednica, njihovim glasovima i osjećajima. Članak nastoji odgovoriti na sljedeća pitanja: Koliko se industrijska baština “u nastajanju” u postjugoslavenskim društvima izravno obraća industrijskim radnicima i omogućuje li im da aktivno djeluju unutar zajednice? U kojoj mjeri utječe na svakodnevne prakse i načine legitimnosti zajednica u (post)industrijskim gradovima u bivšoj Jugoslaviji? I konačno, što za ljude koji su sudjelovali u izgradnji i oblikovanju tih prostora i povijesti industrijskoga rada u socijalističkoj Jugoslaviji znače pozivi na solidarnost koji su često vezani uz te iste prostore koji se danas pretvaraju u objekte industrijske baštine?

Ključne riječi:

industrijska baština, radnici, afekt, iskustvo, postsocijalizam